

Ézs.63:15-19, 64:1a

Tekints alá az égből, és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából! Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én tőlem! Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva. Miért engedél eltévelyedni minket útaidról, oh Uram! miért keményítéd meg szívünket, hogy ne féljünk tégedet? Térj meg szolgálaidért, örökséged nemzetségeiért! Kevés ideig bírta szentségednek népe földét, ellenségink megtapodták szent helyedet. Olyanok lettünk, mint akiken eleitől fogva nem uralkodtál, akik felett nem neveztetted neved.

Oh, vajha megszakasztanád az egeket és leszálnál,

Bev. Az ember gyakran kerül érzelmi válságba, találja kilátástalannak a helyzetét, aminek az oka leggyakrabban a természetében rejlik, mert pl. nem tudja megbecsülni azt, amit kapott, ezért sokszor van hiányérzete és kerül érzelmi válságba. Ebben a felolvasott igében is erről van szó. A kérdésekből és kijelentésekből arra lehet következtetni, hogy nincsenek tisztában a helyzetükkel, valami akadályozza őket a tisztánlátásban. Ez a prófécia, előre vetíti Ézsiás Isten népének egy jövőbeni állapotát, hogy felkészülhessenek rá, amikor bekövetkezik. Ez 100 év múlva a Babilóniai fogság lesz. Ma is figyelmeztetve van az ember ezen igék által, mert szellemileg, jelenleg is egy babilóniaihoz hasonló fogságban él a romlott természete a csalárd szíve és a megsötétedett gondolkodása miatt. Nem veszi számításba, hogy meg van váltva, hogy élő Isten van a mennyben, aki várja és a figyelmeztetést is kegyelemből támaszként adja, hogy fel tudjon készülni mindenki a megpróbáltatásokra. Ezt korábban a próféták által tette, ma pedig a Szent Szellem által, aki bizonyosságot tesz az Atyáról, az Úr Jézusról és a Biblia kijelentéseiről.

1. Hibás keresése „Hol van féltő szereteted és hatalmad?”

Szokása az embereknek, hogy amikor baj éri őket, keresik az okokat és rendszerint másokban találják, vagy Istenben. Ez nem csak manapság van így, mindig is így volt. Elég Ádámra gondolnunk, aki a bukásának okát nem csak megtalálta Évánban, hanem rögtön mutogatott is rá. Az is lehet, hogy igaza volt abban a helyzetben, de semmiképpen sem Isten előtt. Ő a szíveket vizsgálja és ott nincs helye a másokra mutogatásnak.

A zsidók gyakran megtapasztalták Isten népeként az Ő jelenlétét, segítő erejét és most azt kifogásolják, hogy nincs jelen. Azt kérdezik, hogy „hol van féltő szereteted és hatalmad?” Mintha ezek hiánya lenne az oka annak, hogy bajba kerültek. Valóban leigázták őket, a templomot lerombolták, Jeruzsálemet szintén lerombolták és még szét is szórták őket a birodalom területén. Kicsúszott lábuk alól a talaj, hasonlók lettek a mai hajléktalanokhoz. Lehet, hogy kaptak életteret ahová telepítették őket, mégis hontalannak érezték magukat. Az idézett kérdésben benne van, hogy Isten feltételezett távolmaradása oka a kialakult helyzetnek.

Mint a mai hajléktalanok, akik rendszerint vádolnak mindent és mindenkit a nyomorúságukért. A rendszert, a kormányt, a szociális hálót, a korábbi munkáltatót, a családot, Istent stb., és közben nem veszik észre, vagy nem fogadják el a segítő kezet.

Izrael számára jelen volt Isten féltő szeretete és hatalma is. Ugyanabban a birodalomban volt hasonló helyzetben Dániel a három társával együtt, akik életében megvalósult mindaz, amit a többi zsidó ember hiányolt. Dánielék vegetáriánus kosztos élése, a király álmának megfejtése, a tüzes kemencéből való szabadulásuk mind arról tesznek bizonyosságot, hogy Isten féltő szeretete jelen volt a babilóniai fogságban, csak azok, akik nem keresték hűségükkel az Ő személyét, azok nem látták. Jelen volt az Ő hatalma is, amit megmutatott Isten pl. Nabukodonozor állati sorba küldésével és felemeltetésével. Nem lehetett nem észrevenni annak, aki kereste Isten jelenlétét.

Isten féltő szeretetének és hatalmának jelenléte ma is csak azok számára érzékelhető, akik Dávid királyhoz hasonlóan keresik Őt nem csak akkor, amikor már baj van, hanem akkor is, amikor szól a figyelmeztető kürt hangja, ami jelzi a veszély közeledtét.

„Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged; téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, amelynek nincs vize; Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te

hatalmadat és dicsőségedet. Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged.” (Zsolt.63:2-4)

Hangzik ma is a figyelmeztetés a Luk.18:8 szerint: *„Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?”* Aki nem veszi komolyan ezt a figyelmeztető hangot, úgy járhat, mint Izrael. Keresi majd Isten szeretetét és hatalmát, ami ott lesz a környezetében élő hívő emberekben, de ő nem fogja látni.

2. Számonkérő kérdés: „Miért engeded?”

Az Izraeliták Isten prófétáinak köszönhetően többször rájöttek arra, hogy a hiba bennük van. A próféták sokszor az életük kockáztatásával jelentették ki Isten üzenetét. Istenhez hűséges emberek jelezték előre a bűn következményeit, mégsem hallgattak rájuk. Lehet, hogy a babilóniai fogságot nem tudták volna sehogy sem elkerülni, de ha legalább értik, hogy ez miért történik velük, akkor a helyzet elviselése dicsőséges is lehetett volna. Pl. az említett Dániel és társai, dicsőséget tudtak szerezni Istennek azzal, hogy a fogságban megélt nehézségeiket Istentől nem elszakadva, hanem a kedvét keresve élték meg.

A legutóbbi „vetés és aratásban” van egy cikk egy kislányról, aki 4 évesen összekülönbözött az anyukájával és úgy döntött, hogy világgá megy. El is kezdte összecsomagolni a kis piros hátizsákjába a legfontosabbakat, mint a babák, játékok stb., és komolyan készült az útra. Megdöbbsent, amikor az anyukája elkezdte felöltöztetni és még szendvicset is készített neki, hogy majd legyen mit ennie, ha megéhezik, aztán elengedte. A kislány már a lépcsőházban rájött, hogy hibát követett el és megértette, hogy az anyukájánál van jó helyen, mert ő szereti és ezzel az esettel is csak azt akarta értésére adni, hogy milyen nagy szüksége van rá.

A két lator –akiket az Úr Jézussal feszítettek meg - közül az egyik, végső állapotában belátta élete tévedését és ezt mondta a társának Jézusról. *„Mi ugyan jogosan (vagyunk ugyanazon ítélet alatt), mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.”* (Luk.23:41)

Isten nem a bajokat engedi meg az emberek életében, hanem azt engedi, hogy az emberek megtegyék – az Ő akarata ellenére – amit akarnak, ezzel a bűn velejáróját, kellemetlenségét és fájdalmat is ismerjék meg. A bűnért járó büntetést Isten Jézusra mérte, de a bűn következményeivel még számolnia kell az embereknek. Akik Isten akarata ellenére bűnben élnek, - mert nem tudnak ellenállni a kísértésnek - azok ideig-óráig jól érzik magukat, de utána le kell aratniuk a következményeket. A kérdés, hogy „miért engeded Isten” mindig akkor merül fel az emberekben, amikor a bűn következményeit élik meg. Akkor még sosem, amikor a bűn „édes” oldalát.

Isten nem csak annyira szereti az embert, hogy a bűnei büntetését a fiára mérte, hanem még pluszba megengedi az akaratos embernek, hogy bele essen a bűnbe büntetés nélkül, de nem következmény nélkül. Ezzel is felkínálva nekik azt a lehetőséget, hogy ne maradjonk benne, hanem megtérjen, és az ilyen felesleges kérdéseket engedje el, mert ez nem méltó hozzá.

3. Nézd mit csináltál! „Kis időre elfoglalták szent néped birtokát, szentélyedet ellenségeink taposták”

Vesztes állapotában gyakran gondolja úgy az ember, hogy reménytelen a helyzete. Ezért is mond ilyeneket, mint Babilonban Izrael népe: *„Kis időre elfoglalták szent néped birtokát, szentélyedet ellenségeink taposták.”* Ez olyan, mintha azt mondták volna: Nézd mit csináltál!

Ilyen az ember. Hamar elfelejti azt, ami megalapozott bizakodásra ad okot. Szereti sajnálatni magát és búsulni a bajában, ahelyett, hogy bízna abban, aki már olyan sokszor megsegítette. Izrael szívében ez a kérdés forog: Hol vannak a korábbi megtapasztalások, féltő szeretet, segítő hatalom? A bölcs próféta válasza a Préd.3:15-ben így hangzik: *„Isten visszahozza, ami elmúlt.”* Neki nem probléma megismételni az övéi érdekében a csodákat, megmozgatni mennyei hatalmát és ismét megértetni a féltő szeretetét azokkal, akik eldobták. Ahogy akkor Izrael számára is, a mai időkre vonatkozólag is megmutatta Isten Jézusban, amikor itt volt, hogy nincs reménytelen helyzet az emberek számára. Hogy mindig van kiút, mindig van remény és támasz a bajban. Ahogy az Ezsd.10:2-ben mondja az ige: *„Hűtlenek lettünk Istenünkhöz,..., De ennek ellenére is van még remény Izrael számára!”* vagy a Zsolt.9:19 *„Nem marad örökre elfelejtve a szegény, nem vész el végleg az elesettek reménye”*

Mert pont azért áldozta fel magát Jézus a kereszten, hogy Isten és ember kapcsolatát sérthetlenné tegye, ami minden körülmény közepette kiállja a terhelés próbáját.

Az Úr Jézus a vádaskodás és hibáztatás helyett támasza lett az embernek, akire lehet hagyatkozni szabadságban, fogságban, vagy akármilyen vesztesnek ítélt állapotban.

4. Isten örök hűsége „mintha sohasem uralkodtál volna rajtunk”

Izraelben sem kellett volna akkor és ma sem kell úgy gondolnia az embernek, hogy elhagyta Isten szeretete még akkor sem, ha úgy érzi, vagy mások mondják neki.

Isten nem ember, hogy megsértődjön, hogy cserbenhagyja a másikat, vagy végérvényesen megharagudjon azokra, akiknek örök hűséget fogadott. Az emberek kerülhetnek olyan lehetetlen helyzetbe, hogy azt mondják a másoknak: „többé nem ismerlek, olyan vagy számomra, mintha nem is léteznél!” Emberi viszonyok között talán ez a „legmagasabb” szintje a haragnak. Az ember gyakran nem lát más megoldást a probléma kezelésére, mint a távolságtartást. Izrael úgy érezte, mintha Isten már teljesen elzárkózna tőlük, pedig tudhatták, hogy Isten hűsége örök. Ahogy a Zsolt.27:10-ben Dávid, az általuk is nagyra becsült király megmondta: *„Ha apám, anyám elhagyna is, az Úr magához fogad engem.”* Vagy a prófétájuk: *„Hát nem az én drága fiam Efraim? Hát nem az én kedves gyermekem? Valahányszor megfenyegetem, végül mégis elfog a szánalom iránta: megremeg érte a bensőm, irgalmaznom kell neki – így szól az Úr.”* (Jer.31:20)

Isten irgalomra indul, és nem hagyja elveszni az ő népét és még a pogány világot sem, mert amikor Jézus eljött a földre mindenkinek üdvösséget hirdetett és mindenkit megváltásban részesített.

5. Támasz Kr.-ban „Bárcsak szétszakítanád az eget, és leszállnál”

Ahogy végül mindenki be fogja látni, milyen nagy szükség van szabadítóra, Izrael is belátta és így könyörgött az Atyához: *„Bárcsak szétszakítanád az eget, és leszállnál”*. Nagy kegyelem, hogy ezt az Istenhez vágyakozó szív által megfogalmazott, kérést Isten meghallgatta és beteljesítette a Fiúban. Nem szakította szét az eget, de lehajlította, hogy a mennyből a segítség eljöhessen. Dávid így írja le a Zsolt.18:10-ben: *„Lehajlította az eget, és leszállt, homály volt lába alatt.”* Homály és sötétség fogadta, de nem törődött vele, hanem támaszt nyújtott minden hozzá forduló embernek személyesen, majd a szelleme által időtől, tértől és állapottól függetlenül. Támaszt adott előre: Zsolt.18:17-20 *„Lenyúlt a magasból és felvett engem; kivont engem nagy vizekből. Megszabadított engem az én erős ellenségemtől, s az én gyűlölőimtől, akik hatalmasabbak voltak nálamnál. Rám jöttek veszedelmem napján; de az Úr volt az én támaszom. És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli bennem.”*

Mikor a templom kárpitja szétszakadt Kr. mennybemenetelekor ember ment a mennybe az Ő személyében és ezzel minden ember lehetőséget kapott, hogy bejusson. Már nem kell lehajtani az eget, mert már szabad az út, minden Kr.-ban újjászületett ember számára.

Bef. Az Úr Jézusnak mikor ki kellett innia a poharat, nem hibásokat keresett, nem kért számon senkit, az aktuális állapotán sem rágódott, hanem Isten örök hűségére hagyatkozva kiitta a poharat. Tudta előre, hogy másképpen nem lehet megváltója és támasza a világnak. Ma senkinek sem kell feláldoznia magát másokért, de mindenkinek meg kell értenie, hogy csak ez a hozzá állás lehet kedves Isten előtt, mert nem csak ember jutott a mennybe, hanem az Ő személyében Isten jelent meg a földön, aki különböző formában, de minden időben hirdeti, hogy szereti és keresi az ember társaságát akkor is ha segítenie kell rajta. Nem csak megváltója akar lenni, hanem segítője és támasza is.

Isten ma is hűségesen figyelmezteti az embert a közelgő veszélyekre, hogy ne érje váratlanul. Figyeljünk rá, halljuk meg a hangját és értsük is meg, hogy ne az életünk romjait kelljen helyreállítania, hanem dicsőíteni tudjuk és eszközök lehessünk a kezében már itt a földön.

„Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik;” (Ézs.26:3)

Amen

Debrecen, 2022 jan.05.